

Udvidelsen af dagpengesikringen til også at omfatte funktionærer m. fl. muliggør endvidere gennemførelsen af socialreformkommissionens tanke om, at også i forhold til denne gruppe skal man i tide kunne sætte ind med en opsøgende og forebyggende indsats.

Alle selvstændige erhvervsdrivende skal være omfattet af dagpengeordningen, hvorved de på lige fod med lønmodtagerne får ret til dagpenge fra det sociale udvalg — efter forslaget når sygeperioden varer mere end 5 uger.

Et ikke ubetydeligt antal selvstændige har imidlertid benyttet sig af adgangen til frivilligt at sikre sig dagpenge fra sygekasserne, som ydes med en ventetid på 6 dage. Der bør derfor være mulighed for selvstændige til imod betaling af et yderligere bidrag frivilligt at sikre sig dagpenge uden ventetid ligesom lønmodtagerne, der i de første 5 uger skal have dagpengene udbetalt af arbejdsgiveren.

Sygekassernes frivillige dagpengeforsikring er i øvrigt blevet benyttet af hjemmearbejdende husmødre. For denne gruppe bør der opretholdes en adgang til at sikre sig dagpenge efter faste satser og imod betaling af faste bidrag. Adgangen til den frivillige sikring bør imidlertid også stå åben for manden, såfremt det er ham, der udfører det huslige arbejde i hjemmet, og forslaget er affattet med henblik herpå.

Efter forslaget skal dagpengenes højeste beløb reguleres automatisk i takt med lønniveauet i lighed med, hvad der i dag gælder for arbejdsløshedsdagpengene. Hermed undgås den faktiske forringelse af værdien af dagpengeydelse, som kendes fra den gældende sygedagpengeordning, hvor ajourføringen af maksimumsbeløbet kun kunne ske ved lovændring.

I kommissionsbetænkningen var behandlet den mulighed, at arbejdsgiveren udbetaler dagpengene i den første del af sygeperioden. I overensstemmelse hermed foreslås indført den vigtige nydannelse, at arbejdsgiveren får pligt til som sin andel af finansieringen af dagpengeordningen at udbetale dagpenge til de ansatte i indtil 5 uger af fraværperioden.

Denne arbejdsgiverperiode vil bidrage væsentligt til at udligne forskellen mellem funktionærer m. fl., der ifølge deres ansættelsesvilkår har ret til løn fra arbejdsgiveren under sygdom, og de grupper, der er henvist til dagpenge, og den vil kunne danne grundlag for en yderligere udbygning i retning af ret til fuld løn under sygdom ved overenskomst mellem parterne.

Den foreslåede arbejdsgiverperiode vil medføre en øget tryghed i ansættelsen for lønarbejdere, bl. a. fordi der samtidig foreslås en regel om, at retten til

dagpengene fra arbejdsgiveren skal gælde, uanset om ansættelsen ophører inden udløbet af arbejdsgiverperioden.

Arbejdsgiverperioden vil endvidere medvirke til at sikre, at fraværet er berettiget. Den vil samtidig meget væsentligt formindske det antal tilfælde, som kommunen skal administrere. Det tilsvarende administrative arbejde for arbejdsgiverne vil ikke være af nær det samme omfang, fordi udbetalingen af dagpenge stort set kan foregå på samme måde som de almindelige lønudbetalinger.

Da arbejdsgiverperioden imidlertid for visse arbejdsgivere kan betyde en forholdsvis større risiko eller et særligt administrativt besvær, åbnes der adgang til gennem ordningen at forsikre sig imod denne risiko ved betaling af et bidrag.

Det må tillægges stor betydning, at dagpengeudbetalingen således i alle mere langvarige tilfælde foretages af den sociale myndighed i kommunen, som kan påse, at der træffes de nødvendige foranstaltninger med henblik på den pågældendes behandling og helbredelse, revalidering eller overgang til pension, og som samtidig kan være opmærksom på behovet for anden hjælp og støtte til den pågældende og til hans familie. Forslaget er på dette punkt i nøje overensstemmelse med overvejelserne i socialreformkommissionens 1. betænkning om en bedre koordinering af den sociale indsats.

I sammenhæng hermed og med forslaget om at ophæve varighedsbegrænsningen foreslås det, at det sociale udvalg hver 3. måned skal foretage en vurdering om den fortsatte ret til dagpenge, og om der er grund til at sætte ind med andre foranstaltninger.

Gennem forslaget om at indføre en arbejdsgiverperiode opstår en deling af de enkelte dagpengetilfælde i én del, hvor parterne i retsforholdet er den sikrede og arbejdsgiveren, og i en anden del, hvor parterne er den sikrede og det sociale udvalg. Det er derfor hensigtsmæssigt at opdele loven i to hovedafsnit, der samler de regler, der skal gælde henholdsvis når arbejdsgiveren og det sociale udvalg udbetaler dagpenge. Som en følge af denne deling foreslås tvistigheder om ret til dagpenge i arbejdsgiverperioden afgjort af et særligt udvalg — dagpengeudvalget — med repræsentanter for arbejdsmarkedets hovedorganisationer. Andre tvistigheder om retten til dagpenge indbringes for en ny central styrelse — sikringsstyrelsen — som foreslås oprettet samtidig med gennemførelsen af dagpengereformen, og som bl. a. skal bistå kommunerne ved administrationen af dagpengeordningen. Alle tvistigheder skal kunne indbringes for den sociale ankestyrelse. De opgaver inden for sygesikringen og ulykkesforsikringen, der efter gennemførelsen af socialreformen stadig skal